

mezinke

Poslední Víla

*až
Nesnesitelný
Smrtonoš*

COO
BOO

Poslední víla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Meoinke

Poslední víla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

mezinke

Poslední Víla

*až
Nesnesitelný
Smrtonoš*

**COO
BOO**

Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě.
Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky, pošlete je dál
s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Magdalena Takáčová, 2026

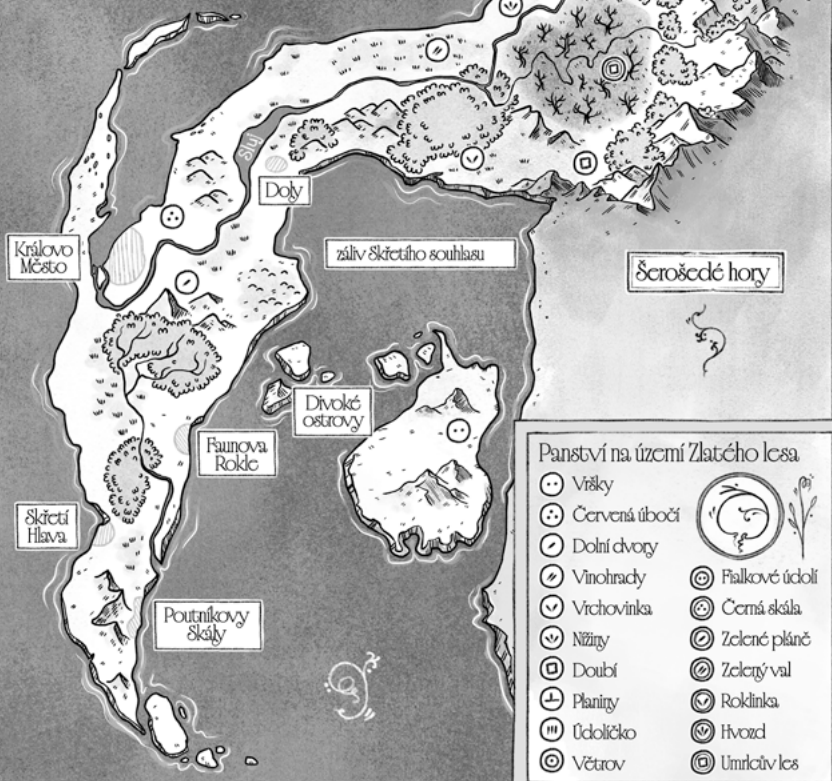
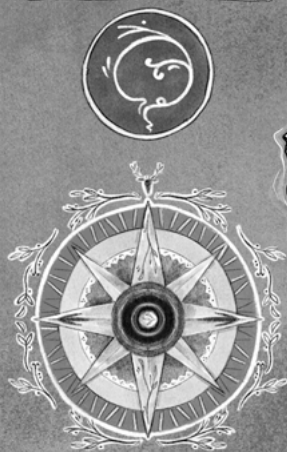
ISBN tištěné verze 978-80-267-4322-4

ISBN e-knihy 978-80-267-4323-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4327-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-4328-6 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Zlatý les

Panství na území Zlatého lesa

•• Vrásky	
•• Červená úbočí	
•• Dolní dvory	
•• Vinohrady	•• Pískové údolí
•• Vrchovina	•• Černá skála
•• Nížiny	•• Zelené pláň
•• Doubí	•• Zelený val
•• Planiny	•• Roklinka
•• Údolíčko	•• Hvozd
•• Větrov	•• Umrlcov les

Prolog

Kočár se zastavil na příjezdové cestě a ze dveří vystrčila hlavu postarší dáma.

„Všechno má své meze,“ hudrovala a upravovala si rozložené sukně lemované kožešinou. „Je moc dobře, že tě berou na výchovu do paláce, tak bys měl projevit trochu vděčnosti, a ne se jen pořád takhle mračit. Ale – hej! Kam si myslíš, že utíkáš? Stůj!“

Pozdě. Drobná černá postavička se prosmýkla oknem kočáru a pelášila do kopce k lesu. Za pár okamžiků zmizela ve stínech stromů.

„Ach ne, pan Abberty se bude zlobit. Jen počkej, však ty se vrátíš a já ti to spočítám,“ pohrozila vychovatelka vrásčitou pěstí a pak se s brbláním vydala po schodišti směrem k hlavní budově. Honit se za ním po kopcích, to tak. Však ho hlad přivede zpátky.

A když ne hlad, honící psi místního pána jistě ano.

Utíkal, tváře mu žhnuly. Brzy měl nohy i ruce poškrábané od planého ostružiní, ale toho si nevšímal. Zastavil se až docela na vrcholu, pod vysokou borovicí.

Zprudka oddechoval, šedivýma očima pozoroval okolní les a čekal. Nikdo ho nepronásledoval.

Utekl jim, je svobodný. Jenomže...

Při představě, co ho čeká, znejistěl.

Přitom jejich smrt pomstít musí. Po obličejích se mu začaly kutálet slzy vzteku. A zakručelo mu v břiše.

„Proč bulíš? Máš hlad?“

Trhl sebou. Spěšně si otřel tváře rukávem.

Zpoza kmene vykouklo ušmudlané stvoření. Chlapec sraštil obočí a popotáhl.

„Co ty tu děláš?“ zeptal se nazlobeně.

„Co ty tu děláš!“ vrátilo mu neohroženě děvčátko. „Já tu bydlím, ty tu nebydlíš. Je nesmysl, aby ses ty ptal mě, co tu dělám, já tu být můžu. Musím – protože dolů mě nepustí, víš? Přijela návštěva, takže tam nesmím. A ani nechci, jsou to všechno pitomečkové. Máš hlad? Kručelo ti v břiše. Slyšela jsem to. Taky jak bulíš, jsem slyšela.“

Měla otrhané kalhoty v pase převázané kusem provázku. Bosé, špinavé nohy, rozčuchané vlasy plné jehličí a kabátek z ovčí vlny. Nedůvěřivě si ji prohlížel, zatímco ona k němu zvědavě přiběhla blíž.

„Tak co tu děláš, hm? Proč jsi brečel? Budeš si se mnou hrát? Chceš najíst? Mám jídlo, podívej, nějaké jsem štípla v kuchyni.“ Spokojeně se usmála a z rukávů začala vytahovat kusy pečiva v roztodivném stadiu rozpadu.

Měl hlad. Ale styděl se to přiznat. Byl si dobře vědom, z jak vznešené rodiny pochází, zatímco ona byla nejspíš dcerou nějakého chudého sedláka. Nesluší se, aby přijal jídlo od někoho takového. Aby *sebral* jídlo někomu takovému.

„Na,“ strčila mu pod nos špinavou dlaň s polovinou tvarohového šátečku. Ta vůně se mu zakousla do nosu. „No tak, na!“ zopakovala trochu nazlobeně a nacpala mu pečivo do pusy. „Teď už si se mnou můžeš hrát, vid? Měl bys.“

Chlapec na ni zaraženě civěl. Když sousto spolkl, vydoloval ze sebe: „Nemůžu. Mám důležitou práci.“

Posadila se do mechu a upřela na něj veliké hnědé oči.

„Jů! Práci? Jakou?“

„Takový velký jelen zabil mého otce, matku a bratry. Ne teď, když jsem byl menší, o trochu mladší, než jsi ty. Musím ho najít a pomstít je. Jsem jediný, kdo zůstal,“ začal vysvětlovat dřív, než si uvědomil, komu to všechno vlastně povídá. Ale ona jen s pochopením pokyvovala hlavou. Jako by takové vyznání slýchala denně.

„Hm. No jo. A nejseš na to nějak moc malej?“

„To tedy nejsem,“ ohradil se dotčeně, „je mi už deset. Jsem dost starý na to, abych udělal, co musím. To ty jsi malá.“

„To asi jo, ale mně to neva. Až to uděláš, pak si se mnou půjdeš hrát?“

„Možná. Jenomže ono to není vůbec snadné.“

„Hm. Můj otec a bratři loví jeleny. Třeba by ti pomohli, kdybych se zeptala.“

„To nebyl obyčejný jelen, ale to bys ty asi nepochopila. Byl obrovský, daleko větší, než jsi kdy viděla. Nebezpečný. A já –,“ zarazil se bezradně svěsil dlaně podél těla.

„Na.“ Natáhla k němu ruce plné jídla a další dolovala z kapes haleny. „Tady máš. Abys to zvládl, potřebuješ se pořádně najíst. Abys měl hodně síly. A pak...“ Skousla si ret a zavrtala se mu nekonečně toužebným pohledem do tváře. „Pak se sem za mnou vrátíš, že jo?“

Chlapec se zamyslel. Nakonec se vši vážností přikývl.

„Dobře. Slibuju. Až to všechno udělám, vrátím se.“

Mlha na Dračím kopci

Sedím bezpečně zaklesnutá v rozsoše mezi větvemi borovice. Bosé nohy mám zapřené o drsnou kůru a sleduju příjezdovou cestu k horské usedlosti hluboko pod sebou.

Jsem moc daleko na to, abych rozpoznala jednotlivé osoby, ale procesí obrovských černých kočárů vidím dobře. Napočítám jeden, dva... sedm kočárů a snad nekonečný zástup jezdců na koních a běžců.

Delegace krále Rawalda z Šerošedých hor, předpokládám. Povzdechnu si. Opravdu jsem doufala, že nakonec nikdo nedorazí, ples se zruší a všechno se vrátí do nudného, opuštěného normálu.

Zoufale pozoruju ten velkolepý průvod. Elvíra musí být nadšená, konečně je opravdovou paní Hvozdu. Může je všechny přivítat, poklonit se králi a královně, udělat pukrle před princí a princeznami.

Zatímco já trčím schovaná tady. Na borovici vysoko na Dračím kopci, kam jsem utekla hned potom, co mi kuchařka řekla, abych se nechovala jako hloupá husa.

Dorick mi jednou vykládal, že v časech, kdy na zemi ještě žila spousta skřítků, víl, faunů a kdejakých dalších potvor, kopec pukl, protože chtěl spolknout draka. Ale nepovedlo se mu to, takže tu zůstala jen hluboká soutěska a kopec od té doby vypadá, jako by ho někdo přesekl obrovským mečem. A že jestli ho budu hodně štvát, shodí mě ze srázu dolů.

Je to blbost. Zás tak moc strmý ten sráz není.

Někdy mě mrzí, že mě nemají rádi, někdy je mi to jedno. A někdy mám pocit, že se z té samoty snad zblázním. Nejde o to, že mě Dorick s Elvírou nesnáší. Horší je to, jak všichni tak nějak souhlasíme s tím, že k nim nepatřím. Nejsem součástí rodiny. Ne *doopravdy*.

Povzdechnu si. Vždyť je to jedno.

V dlani se mi objeví chuchvalec rozzuřených vílích jisker. Vyho-
dím je vysoko do vzduchu a sleduju, jak se tříští na tisíce drobných
světýlek.

Je to všechno nanic.

Opřu se zády o strom a nahřívám se v záři večerních paprsků. Kolem
voní smůla a jehličí. Tohle je můj domov. Hvozd. Celý svůj život jsem
strávila tady. Příšerně nudných, opuštěných sedmnáct let.

„Hej, ty!“

Leknutím málem spadnu na zem. *Co to sakra bylo?*

Opatrně vykouknu zpoza kmene a pátrám pohledem po okolí. Slun-
ce se sklání nad lesy a kreslí na vrcholku kopce dlouhé stíny.

„Vím, že jsi tam,“ ozve se jeden obzvlášť protáhlý stín.

Ztuhnu. *Viděl snad vílí prach? Zatraceně! Měla bych si nafackovat.
Hrát si tu s jiskřičkami byla pěkná pitomost!* Neobratně vyhrknu první
výmluvu, která mě napadne: „Světlušky. Chytám tu světlušky!“

„Vylez,“ řekne cizinec. Zlaté paprsky ozáří jeho temnou siluetu, jako
by stál v ohni.

Nejistě přehmátnu z jedné větve na druhou a ne příliš dobře schova-
ná mezi jehličím si ho prohlížím. Je hubený a vysoký, takovým tím klac-
kovitým způsobem. Rozevláté černé vlasy má stažené do nepořádného
uzlu a působí dost mladě, nemůže mu být moc přes dvacet.

Černý plášť se mu zlověstně zavlní kolem kotníků a na okamžik odhalí
dlouhý meč připnutý u opasku.

Docela jako Smrtonoš, napadne mě a otřesu se. Ten má podle legend
přece taky takový meč, děsivý a celý zčernalý ohněm, aby potrestal každé-

ho, kdo by jen malíčkem potápal čerstvě vytřenou dlažbu v kuchyni. Ale-
spoň tak nám to jako dětem vyprávěla nazlobená Gréta.

Znovu opatrně nakouknu pod borovici. Jestli světýlka vílího prachu
viděl, proč se mě na ně nevyptává?

Mladík postává na místě a sleduje kulatý kovový předmět, co mu leží
v dlani. Pak se zakloní.

„Tak slezeš už konečně dolů?“ zahuláká znovu, „potřebuju vědět,
kudy vede cesta k domu místního pána.“

Svraštím obočí.

„A kdo se ptá?“

Smrtonoš nespokojeně zavrčí. „Jsou všichni obyvatelé Hvozdu tak-
hle protivní?“

„Ne. A tebe by taky nezabilo trochu slušného vychování,“ odseknu.
Pod stromem se rozhostí ticho. Pochybuju, že by dokázal vyšplhat jen
do poloviny kmene.

„Prosím,“ zkusí to mladík znovu. „Řekneš mi, *prosím*, kudy se mám
vydat?“ Se spokojeným úšklebkem potřesu hlavou a slezu o kousek níž.

„Stoupni si až ke kraji toho srázu, uvidíš to i odsud. Po úbočí vede
taková zkratka, tam u toho velkého balvanu,“ mávnu rukou. „Jestli ces-
tuješ bez koně, bude to rychlejš–“ Nedokončím. Jako by mi někdo vy-
máčkl všechny vzduch z plic.

Ale ne!

V místech, kde se do Dračího kopce zakusuje les, se při zemi plazí
husté provazce mlhy. Ledově stříbrné drápy se natahují mezi kameny
a křovisky směrem k nám. To není dobré.

Tohle vůbec není dobré!

O čelo se mi otře ledový vítr.

„Ztratila jsi řeč?“ ozve se netrpělivě zpod borovice.

Mlha z Pustiny. Zatraceně.

„M-m-mlha!“ vyrazím ze sebe a konečně se mi povede uvést moje
neschopné tělo do pohybu. Sešplhám po kmeni dolů a nekoordinovaně

přistanu na udusané zemi, naproti cizinci, který si mě s nevěřícím výrazem prohlíží. Při pohledu na moje bosé nohy a sukni vykasanou ke kolenům lehce nadzvedne obočí.

„Mlha?“

„Mlha z Pustiny, ty pitomče! Chceš umřít?!“ vykřiknu, asi trochu hystericky. Chytnu ho za ruku a táhnu ho pryč. Mladík naštěstí neprotestuje a poslušně mě následuje.

Jakmile se dáme do pohybu, mlha se pohne také. Stačí letmý pohled přes rameno, abych věděla, že nemáme šanci tenhle závod vyhrát. A ta ruka, co ji teď svírám, bude do rána mrtvá. S kůží protkanou ledovými pavučinami. Obrovské kotouče přízračného oparu požírají keře, kameny, stromy. Zvedne se mrazivý vítr. Zoufale se rozhlédnu po kopci. Proč jsem utíkala? Měla jsem ho spíš vytáhnout k sobě na strom, tam by nás ta zatracená mlha třeba nechala být. Jenomže teď už je pozdě. Je všude okolo, jako by si vychutnávala naši bezbrannost. Nemáme kam utéct.

„Nechtěla bys mi vysvětlit, co se to tady vlastně děje?“ promluví mladík, když se konečně zastavím, a zavrtá mi ocelově šedé oči do tváře. Nic nechápe. Asi nezná vražednou ledovou mlhu ani přízračné světélkující netvory. To mu fakt přeju. Jenomže...

Kousnu se do rtu. Mlha nám líně olízne kotníky. Není čas cokoliv vysvětlovat. Nafouknu tváře a se zatajeným dechem mu přitisknu dlaně na uši. Neuhne.

Třeba to pomůže, třeba neuslyší ten nářek.

Třeba se mu do hlavy nezařínou tisíce ledových nožů...

Pevně zavru oči a čekám na nejhorší.

Studená, vlhká ruka mi sevře hrdlo. Na okamžik ji znovu vidím – tu mrtvolně bledou tvář... zmrzlou. Nemůžu se nadechnout a –

Nic.

Nic?

Pootevřu oči. Mladík mě s nečitelným výrazem chytne za ruce a stáhne je dolů. Všude okolo je bílo.

Jsme utopení v mlze.

V obyčejné podzimní mlze, docvakne mi.

Zrudnu, vyjeknu, vyděšeně uskočím na několik stop od něho a scho-
vám dlaně za zády. Srdce mi splašeně bije v hrudi.

„Já... ti děkuji,“ prohlásí mladík mírně pobaveně, „ať už jsi se mě sna-
žila ochránit před čímkoliv. Ale teď opravdu budu muset jít. Dům pána
z Hvozdu je tedy ze srázu dolů?“

Červená až za ušima kývnu. Pak se otočím na patě a utíkám do nej-
bližšího křoví. Ve spáncích mi hučí krev. Přikrčím se a opřu si čelo o se-
vršenou pěst, v žilách mi zuřivě bublá vílí prach.

Co jsem to provedla?! Na cizí lidi se přece jen tak nesahá.

Na kopci je hrobové ticho. Už odešel?

Ne, ba ne, pořád ještě tam je. Zavřu oči a čekám, dokud se ke mně
mlhou nedonesou vzdalující se kroky.

Jsem úplně blbá. Byla to jen mlha. Jenom obyčejná pitomá mlha.

Sesunu se do vlhké trávy.

Ale nemůžu propadat trapnému zoufalství moc dlouho. Slunce mi
slibuje posledních pár desítek minut.

Potíž je v tom, že se potřebuju dostat na stejné místo jako Smrtonoš.
Zkřívím obličej do bolestného úšklebku.

„Takže půjdeme oba stejnou pěšinou,“ povzdechnu si.

Zakleju a přejdu až k okraji srázu. Najdu balvan, který připomíná
trolí hlavu, a poté co chvíli počkám – to abych Smrtonošovi dala náskok
a nehrozilo, že se cestou střetneme –, přeskočím dolů na stezku a pospí-
chám k usedlosti.

Šla jsem tudy už tolikrát, že bych to zvládla snad i poslepu. S nastra-
ženými ušima překračuju vystouplé kořeny a proplétám se mezi útlými
kmeny bříz a trsy vřesu. Za pár minut mlha prořídne, až zmizí docela.

A na pěšině přede mnou se znenadání objeví Smrtonoš. Samozřejmě.

Švihnu sebou na zem přesně ve chvíli, kdy se otočí. Rozseknu si kole-
no. Zasyčím bolestí, ale neodvážuju se postavit.

To došel teprve sem? Otrů si krev, co mi stéká po noze, a čekám, až se ten šnek dá zase do pohybu. Tímhle tempem se k nám dostane až o půlnoci. A já taky.

Zamračím se. Vílí jiskřičky mě netrpělivě svědí v dlaních. Už takhle to od Gréty pořádně schytám, doma musím být minimálně půlhodinu před západem slunce. V žádném případě se tu nesmím zdržet do tmy.

Mladík se v šeru mezi stromy točí kolem dokola a pozoruje tu kovovou věc v ruce. Kompas? Co blbne? Stačí přece jen sledovat pěšinu. Jestli každé dvě minuty hledá sever, už chápu, proč je tak pomalý. Jenže já už opravdu musím být doma!

Počkám, než dokončí svůj pochybný výzkum a zmizí mi z dohledu. Pak vykročím mimo pěšinu přes borůvčí a zapluju mezi husté smrčky.

Zatracený Smrtonoš! Teď se kvůli němu budu prodírat jehličím, ostružinami a dole mě navíc čeká údolí kopřiv. A můžu jen doufat, že to domů stihnu včas.

Vztekle nakopnu vystouplý kořen. Chyba. V tu ránu ztratím rovnováhu a na strmém úbočí kopce se skutálím dolů mezi křoviska, následovaná sprškou perleťových jiskřiček a přidušeným výkřikem.

„U všech skřítků a muchomůrek, dítě!“ vykřikne kuchařka Gréta a položí košík s bylinkami na dlažbu.

Opatrně stoupám po schodišti k zadním dveřím do kuchyně a připomínám asi nějaké kulhající strašidlo. Jsem rudá jako ředkvička a ve vlasech mám zamotanou celou sbírku větví. Sukni roztrhanou, ruce odřené do krve, koleno rozbité a v nateklém kotníku mi bolestivě pulzuje.

Ale stihla jsem to. Slunce ještě z posledních sil olizuje vrcholky kopců na úbočí.

„Co se vám stalo? Co jste to zase prováděla? Slečna Elvíra se bude strašně zlobit! To jste neměla, když je dneska ten velký ples,“ hubuje mě.

„Teď přece nemůžeme nikoho z rodiny rušit, to by mi slečna neodpustila. A navíc tak pozdě! Co já se s vámi natrápím! Potřebovala byste pořádně vyčinit, jen co je pravda! Potulovat se večer po lesích – to by mi pán dal, kdyby věděl, že jste mi utekla! Měla jste se přece vrátit nejpozději před půlhodinou!“

Provinile sklopím hlavu a přemýšlím, jak nejlíp vyskákat nahoru po schodech a neumřít při tom bolestí.

„Co si jen počít? Měla bych dát zavolat Johana, on by se o vás postaral, ale ten určitě bude doprovázet mladého pána. U Poutníka, co s tím? Vy mi vždy jen přiděláváte starosti, dítě!“ Zakrouť hlavou a spráskne ruce. „Tss, tss, tss, tohle jste neměla, slečinko, to jste opravdu neměla, z toho budou problémy. No, lékárníka vám v tuhle hodinu shánět nebude, budete se z toho muset vylízat sama, ale ještě jsem neviděla zranění, se kterým byste se vy nepoprala.“

„Já neupadla schválně,“ namítnu a skáču po jedné noze přes verandu ke kuchařce. Ta ještě jednou zakrouť nesouhlasně hlavou, pak ale máchne rukou, jako by plašila mouchu, a spěchá mi na pomoc.

„Abyste věděla, slečinko, dům je celý vzhůru nohama, všude se roztaňují ti nóbl sloužící z Králova Města se svými nablýskanými livrejemi. Pokud chcete znát můj názor, nestojí nám tahle paráda za to. To se zase pán natrápí, až se to bude muset všechno platit!“

Elvíra se už několikrát snažila vysvětlit naší staré kuchařce, že platit nebudeme muset nic, že to všechno sponzoruje král Zlatého lesa Lawrence Třetí, protože to on chce na svého bratrance, krále Rawalda z Šerošedých hor, udělat dobrý dojem, jen co překročí hranici – ale marně. Gréta je skálopevně přesvědčená, že takové rozhazování bude zkázou rodiny z Hvozdu, a nikdo jí to nevymluví.

„Ples je v plném proudu – to by mi slečna dala, kdyby vás někdo takhle načapal na chodbách. Budete muset počkat v malé přípravně, ať vás ani nenapadne chodit do kuchyně, než to všechno skončí. Máme tu urozené pány a dámy, to víte, a pán by byl tuze nešťastný, kdyby někdo

z jejich služebnictva v takové chuděře poznal jeho dceru. Ne, ne, hezky se tady posadte, ták.“ Uloží mě na jednu z dlouhých dřevěných lavic podél stěny pod okny. „A počkejte. Donesu led a obvazy na to vaše koleno a kotník a kdovíco ještě.“

Poupraví si zástěru a s dalším hubováním na mou adresu zmizí v útrobách kuchyně.

Zkusmo protáhnu nohu, ale hned toho nechám. Bolest se ozve s ještě větší neodbytností a v pravidelném rytmu mi jako ostrý nůž projíždí kotníkem až do stehna. Netuším, jak se mi vůbec povedlo v tomhle stavu dostat zpátky domů. Teď, když konečně sedím, mám pocit, že neujdu už ani jeden krok.

Čekám snad deset minut, a Gréta pořád nikde. Z přilehlých místností je slyšet záplavu hlasů a cinkání nádobí. Vypůjčené služebnictvo se má čile k světu.

Hlava mi padá únavou a ta druhá noha, kterou zrovna nesužuje oheň, mi dřevění. Zívnu. Něco mi říká, že kuchařka se už nevrátí.

Zatnu zuby a navzdory příšerné bolesti v kotníku se postavím.

Je mi jedno, jestli mě někdo potká na chodbách. Už o mně vědí, jsem ta pomatená mladší dcera pána z Hvozdu. Takže jim jen přidám námět k povídání. To přežiju, hlavně abych dnešní den měla za sebou.

Dovleču se ke dveřím a vykouknu na chodbu. Nikde nikdo.

Skáču na jedné noze po galerii přimknuté k vnitřní straně nádvoří, směrem ke svým pokojům. Složitě vyřezávanou zástěnou se line měkký svit měsíce a z velkého sálu v hlavní budově sem doléhají zvuky hudebních nástrojů, smíchu a tance.

Ještě jedno krátké schodiště, odpočívadlo, chodba a budu tam. Po čele mi stékají kapičky potu a syčím bolestí.

Už jen ta dlouhá, předlouhá chodba. Hop. Hop. Hop.

„Hej, ty!“

Hej, ty? Ztuhnu uprostřed skoku a s rozpraženými rukama balancuju na jedné noze. To už jsem dneska jednou slyšela.

Co tu u všech skřetů dělá Smrtonoš z Dračího kopce? Pomalu se otočím.

Na konci chodby stojí ten samý mladík, jen v jiném oblečení. Černý plášť vyměnil za lesklý, šedo zelený a celkově vypadá, jako by si odskočil z tanečního parketu jen proto, aby mě tu zdržoval na cestě do postele.

„Ano?“ hlesnu s mizerně skrývaným podrážděním v hlase.

„Tam na kopci – tys nelovila světlušky,“ oznámí suše.

Nechápavě nadzvednu obočí. On mě ale dál provrtává neproniknutelným pohledem. Pak si vzpomenu.

Ale ne! Tak přece ty jiskřičky viděl!

Zuřivě přemýšlím. Ve spáncích mi hučí. Dal si dvě a dvě dohromady a teď mi chce vyhrožovat?

Jenomže než stačím přijít na způsob, jak se z tohohle průšvihy vyvlíknout, ozve se druhý hlas.

„Slečinko!“

Gréta! Rozevřu oči hrůzou a bez zaváhání se dám na zběsilý útěk po jedné noze. Její sekýrování nebudu poslouchat už ani minutu.

„Slečinko, kam si myslíte, že jdete?!“

Oči mám přišpendlené k velkým dubovým dveřím s řezbou králíků. Ta chodba je snad nekonečná. Začíná se mi krátit dech, celé tělo mě bolí a na koberci za mými zády se ozývá dusot Grétiých spěšných kroků.

Pak se jako zázrakem dveře do mé ložnice otevrou. V nich se zjeví vysoký hubený muž s vlasy ulíznutými na patku, cvikrem na nose a dokonale nevzrušeným výrazem ve tváři.

Prosvištím kolem něj.

„Slečno Em,“ ukloní se komorník Johan. Když se sklátím na podlahu, vezme Grétě z ruky sáček s ledem a obvazy. „Děkuji, paní Hillová, to bude vše. Za okamžik se má podávat polévka s knedlíčky, u toho vás pravděpodobně bude třeba. Nechceme se přece dopustit žádného prohřešku vůči správnému stolování,“ řekne a přibouchne kuchaře dveře před nosem.

Plesy jsou příšerná ztráta času

„Jsem v maléru, Johane!“ hlesnu, zatímco mi pomáhá usadit se na lenošku. „Ten člověk – ten, co teď stál na chodbě –, on ví, co jsem zač. Určitě to ví!“

Johan se na okamžik zarazí. Pak jen stiskne rty do přísné linky a vy-
podloží mi nohu starým opelichaným polštářem. Rozčiluje mě, jak do-
káže zachovávat naprostý klid i v situacích, kdy by měl jednoznačně vy-
šilovat. Zamračím se.

„Viděl mě na Dračím kopci, Johane. Viděl jiskřičky.“

„Tam jste si tedy přivodila všechna ta zranění, slečno Em?“

„Cestou dolů, ale to teď není pod– AU!“ vyjeknu, když mi na natek-
lý kotník přiloží ledový obklad. „Je Gréta ještě na chodbě? Musím zjis-
tit, co má ten Smrtonoš za problém.“

„Nemá smysl se zbytečně strachovat, slečno Em. Problémy budeme
řešit, až nastanou.“

Zaskřípu zuby. „Jestli někomu vyžvaní, co viděl, tak už nastaly. Co
potom, hm?“ Založím si ruce na prsou a zádumčivě pozoruju temnou
noční oblohu za okny, zatímco Johan poslušně pootevře dveře a vy-
koukne na chodbu.

„Všude klid a prázdno,“ ohlásí nevzrušeně. „Fakt, že jste se zdržela
venku po setmění, by vás měl trápit víc. Máte, předpokládám, pořád ješ-
tě v úmyslu zůstat naživu?“

„Nic z Pustiny se neobjevilo,“ namítnu a zaplaším vzpomínku na
falešnou mlhu, „a stejně jsem přešvihla večerku jen o deset minut,

možná ani to ne, a domů jsem dorazila za světla. Myslíš, že ten člověk bude dole na plesu? Že bych ho měla zkusit najít a...“ Odmlčím se. Žmoulám cíp haleny a přemýšlím. Pak mě osvítlí obstojně uskutečnitelný plán.

„Rychle, Johane, musíš mi dát do pořádku kotník a pak mi někde splašit šaty. Půjdu na ples.“

„Nemáte snad přísně zakázáno ukazovat se kdekoliv v blízkosti velkého sálu?“ odtuší Johan.

„Samozřejmě že mám. Dám si pozor. Nikdo si ani nevšimne, že tam jsem – nikdo, kromě *něj*. Pokud dojde k závěru, že jsem z urozené rodiny, bude úplně v pořádku, že mi v žilách koluje vílí krev. Nebude pak mít potřebu někde vytrubovat, že na Dračím kopci potkal zlodějku vílí krve. Musím jen toho člověka přesvědčit, že na to mám právo.“

„Ale vy nemáte právo na to, aby vám v žilách kolovala vílí krev, slečno Em,“ namítne Johan a vytáhne z nočního stolku sklenici od zavařeniny s kostivalovou masťou.

Pokud jde o lektvary, tinktury a všelijaké mastičky, má Johan bezkonkurenční nadání. Pravidelně se pokouší mi něco ze svého umění předat. Úspěšně odolávám.

„Nemusím mu přece hned vyklopit všechno o svém ubohém životě, ne? Nejlepší bude, když si mě ani nespojí s rodinou z Hvozdu. Chci ho jen ujistit, že jsem dcerou šlechtičny – já vím, že nejsem, Johane –, ale on si musí myslet, že ano, a na to by nějaký pořádný šaty a moje přítomnost na plesu měly stačit, hm? Vsadím se, že pak už nad tím prostě nebude dál přemýšlet a já budu v suchu.“

Koutkem oka zachytím Johanovo pochybovačně nadzvednuté obočí. Ale co s tím. Tohle je jediný plán, který mám.

Zavru oči a soustředím se na ledové mravenčení, které nechám rozproudit zápěstím. Johan zatím neochotně odstraní obklad z kotníku, a když se mi v dlani objeví klubko perleťových jisker, opatrně je vloží do sklenice s masťou vonící po tymiánu, jalovci a měsíčku.

„Je velmi nerozumné využívat vílí prach k léčení, pokud jste unavená, to už jsme spolu probírali, slečno Em,“ poznamená, zatímco čekáme, až se jiskřičky vsáknou do masti.

Má pravdu. Ale skákat po tanečním parketu na jedné noze nehodlám.

Když mám kotník ošetřený a pečlivě převázaný kouskem plátna, pomůže mi vstát.

„Opravdu se tedy chcete zúčastnit plesu?“

„Samozřejmě že nechci,“ zabručím, „ale co jiného můžu dělat? Dám si pozor, vážně. Přísahám, že mi neuteče ani jiskřička. Najdu Smrtonoše, zahraju divadlo a zdrhnu zpátky. Nikdo nic nepozná.“

Bolest rychle ustupuje. Než se stihnu učesat, je noha zase v pořádku a mně za očima pulzuje únava, jako by mi někdo do mozku zapichoval vidličky. Nic není zadarmo. Léčení vílím prachem už vůbec ne.

Zamotám část hnědých vlasů do drdolu, zajistím účes dřevěnou jehlicí a zkontroluju výtvar v zrcadle. Po téhle konzultaci s realitou si ještě utřu krvavou šmouhu z tváře.

Komorník mi mlčky podá balík šatů a pár hedvábných střevíků. Ještě nikdy jsem na sobě *tsonnu* neměla. Nebyl důvod, na plesy nesmím. Opatrně přejedu prsty po sametově hebké látce.

Nohavice a spodní sukně jsou v barvách červánků, svrchní plášť i *niafa* – snad nekonečně dlouhé hedvábné stuhy, které slouží jako opasek – se topí v odstínech sytě modré.

Nějak se nemůžu zbavit pocitu, že Elvíra o nich nemá ani tušení, jinak by je určitě teď měla na sobě ona. O důvod víc nenechat se na plesu načapat. Pochybuju, že bych vyvázla živá.

„Budete potřebovat pomoci s oblékáním?“ zeptá se Johan.

„Jako že bys přivolal ty očepečkovany můry z Králova Města? Ne, děkuju.“ Převezmu si od něj šaty a co nejrychleji se převléknu.

Když jsem hotová, natáhnu se pro koženou pečet rodiny pána z Hvozdu, abych si ji připnula k pasu. Je to kus vydělané kůže se znakem našeho panství – trojlistou větvičkou.

Protočím přívěsek mezi prsty.

„Tohle si ale vzít nemůžu...“

„Bez pečete bude na první pohled zřejmé, že nejste z urozeného rodu,“ poznamená Johan.

„A jak mi pomůže, když bude na první pohled zřejmé, že jsem z urozeného rodu pána z Hvozdu, hm?“ namítnu. Našpulím rty a pátrám očima po pokoji. Pohled mi padne na dřevěnou truhličku v rohu u toaletního stolku. Podrbu se na čele. Tohle bych neměla. Jenomže...

Otevřu ji a s velmi nepříjemným pocitem okolo žaludku z ní vytáhnu další přívěsek. Dárek od mé matky.

Tahle pečeť je jiná. Bez debaty mě okamžitě zařadí do vyšší společnosti. Tvoří ji průsvitný kus zelenomodrého kamene, tvarem i řezbou připomínající list buku, připevněný na zlaté šňůře. Potřesu hlavou, zašklebím se na Johana a pak si ji připnu k hedvábnému opasku.

S každým krokem je hudba slyšet zřetelněji. Bude tam asi hodně lidí. Mezi nimi se ztratím jako nic. Šance, že bych narazila zrovna na Doricka, otce, nebo hůř – na Elvíru, je mizivá. Určitě.

Ze sálu k nám dolehne smích a brebentění lidí.

Polknu.

Bude to v pohodě. Přijdu tam, najdu toho člověka, prohodím s ním pár slov a pak zase zmizím. To bych mohla zvládnout. To budu *muset* zvládnout. Schovám ruce hlouběji do širokých rukávů svých krásných nových šatů.

Když konečně staneme před nízkými postranními dveřmi, místo nohou mám rozklepaný rosol. *Nebud' pitomá*, hubuju se v duchu. Je to jen hloupý ples.

Johan otevře dveře a vrazí mi do ruky vějíř z peří divokých kachen. „Pro případ, že byste narazila na někoho z rodiny, slečno.“

Kývnu, rozevřu si ho před obličejem a odhodlaně vkročím do sálu.

Vysoké drdoly, nespočet kovových jehlic s řetízky perel, ozdobné peří ve vlasech a bohatě vyšívané sukně. V našem tak prostorném tanečním sále není k hnutí.

Místnost ozařují stovky svíček, kdesi vyhrává skupina hudebníků a uprostřed parketu tančí snad dva tucty mladých lidí s přibližle spokojeným výrazem ve tváři. Mám pocit, že i někoho poznávám. Nikdy jsem se oficiálních návštěv neúčastnila, ale občas jsem nakukovala zpoza rohu nebo schovaná v keřích u příjezdové cesty. Naštěstí nehrozí, že by kdokoli z nich poznal mě.

Rozhlížím se, hledám protivně vytáhlou postavu mladíka z Dračího kopce a zmocňuje se mě čím dál tím větší panika.

Je tu moc lidí. Jak ho mám v takovém davu najít?

Dívky s napudrovanými obličejí po mně hází povýšené pohledy, postarší dámy jen kroutí hlavou a začínají si něco šuškat. Tuším, že nejsem vzorem vytríbené elegance, ale doufala jsem, že to nebude až tak zlé.

Rychle se protlačím davem ke stolkům s jídlem, které jsou rozestavěné na vyvýšeném pódiu podél stěn. Složím nohy pod sebe na jednom z nadýchaných polštářků a promýšlím, co dál. V nose mě zašimrá lákavá vůně čerstvě upečených tvarohových bochánků. Pohledem sklouznu k talířům s pyramidami ovoce, sýrů a pečiva.

Soustřed' se! Stisknu rty. Teď není čas na jídlo, ale na záchranu mojí hloupé vilí kůže.

Kam až mi paměť sahá, vždycky jsem žila se strachem, že si toho někdo všimne. Že něco pokazím, z rukou se mi vyrojí perleťové stříbrné jiskřičky, přijdou si pro mě královské strážce a celou naši rodinu odvedou do Pustiny. Nebo popraví.

Moje hysterická nevlastní sestra, která pokaždé skoro omdlela, když se okolo mě objevil obláček vílího prachu, mi na klidu nepřidávala.

Jenomže co s tím.

Jsem víla. Neměla bych být. Jako malá jsem si navymýšlela spoustu teorií, jak se to mohlo stát. Představovala jsem si, že moje matka je šlechtickou, ztracenou dcerou nějakého prince, a proto mi v žilách proudí vílí prach a všechno je to v pořádku. Tyhle teorie už jsem ale dávno vzdala.

Sofie, má matka, pocházela z vesnice. Sama byla vílou asi tak, jako já jsem divoké prase.

Než si otec vzal ji, byl ženatý, jak se sluší a patří na majitele panství. Za manželku si vybral slečnu Amiannu z Vinohradu. Ta mu porodila tři urozené děti, Evana, Doricka a Elvíru, a pak zemřela. Nevím, jestli jejich manželství bylo nějak zvlášť šťastné. Ale říká se, že když pak potkal Sofii, zatočil se s ním celý vesmír. Jako by sám velký Poutník dal znamení větru, zemi a nebi.

Věřím tomu. Co si pamatuju, díval se na ni vždy jak na malovaný obrázek a udělal, cokoliv jí na očích uviděl. Do měsíce od setkání se slavila svatba, proti které protestovali snad všichni páni z okolí. Marně. Dotan z Hvozdu byl rozhodnutý z té obyčejné dívky udělat svou paní.

Krátce nato, zlé jazyky hlásaly, že až podezřele krátce, jsem na svět přišla já.

Vážně smůla, že má matka nebyla šlechtické krve. Pak by se na mou počest uspořádala oslava, dalo by se vědět králi a ten by nám přidělil panství někde v Jižních provinciích, jako se to dělo s každou vílou z urozené rodiny.

Takhle bylo všechno jinak. Odmala mě na každém kroku hlídali, aby si náhodou nikdo nevšiml, co jsem zač. Měla jsem zakázáno účastnit se společenských akcí, mluvit s cizími lidmi a chodit v noci ven.

A o deset let později jsme všichni zjistili, jak velký malér doopravdy představuju. A to mi otec nikdy neodpustí.

Jsem anomálie. Zrůdnost. Něco, co se až příliš podobá netvorům žijícím v Pustině.

Jsem zlodějkou vílí krve.

„Smím prosit, slečno?“

Trhnu sebou. Je možné, že jsem na okamžik vytuhla? Zmateně zamrámám na mladíka stojícího přede mnou.

Je oblečený do nákladně vyhlížejících *tsomnu*, s množstvím jadeitových přívěsků na opasku. Takže je buď členem královského dvora, nebo bohatým obchodníkem, co uzavírá jednu smlouvu za druhou. Tolik pečetí pohromadě jsem snad ještě nikdy neviděla.

I když je fakt, že já toho za svůj život vlastně obecně moc neviděla.

Potřesu hlavou a vrátím se zpátky k jeho obličeji. Zpod lehce vlnitých slaměných vlasů na mě hledí pár sytě hnědých očí. Nervózních.

„Pokud nevyrušuji,“ dodá a v široké tváři se mu objeví ruměnec.

Podrbu se na čele. Tančit se mi nechce. Bloudím očima po sále a hledám vhodný způsob, jak odmítnout, když si všimnu slečny ve zlatě vyšívaných šatech.

Je vysoká a takovým tím strašidelným způsobem krásná. Na hlavě má složitý účes z do hladka ulíznutých zlatých vlasů, ve tváři výraz naprosté spokojenosti.

Elvíra.

Přeskakuju pohledem ze své nevlastní sestry, která se k nám nezadržitelně blíží, na mladíka před sebou.

„Ráda,“ hlesnu nakonec, vyškrábu se na nohy a přijmu jeho nabízenou dlaň.

Lepší umřít na parketu než ve spárech Elvíry.

A možná že by přece jen bylo lepší umřít rukou své sestry, a ne při tanci, pomyslí si, když už asi po desáté šlápnu na nohu pánovi z Černé skály. Točíme se po parketu, úplně mimo rytmus a já jen doufám, že to mého partnera brzo přestane bavit a propustí mě na svobodu. Jenomže pánovi z Černé skály poslapané střevíce asi nevdají.

Netrpělivě se rozhlížím. Všimne si toho.

„Hledáte snad někoho, slečno, ech – ani jsme si nebyli oficiálně představeni, odpusťte mi tedy, ale jaké je vaše jméno?“ prohodí nesměle a očima zalétne k pečeti u mého pasu. Svráští obočí. Zelený kámen mu očividně nic neříká.

„Vlastně ano,“ přikývnu, „hledám jednoho pána. Slíbil, že mi dnes na ples donese knihu, kterou mi měl už dávno vrátit, ale zatím se tu, převít, neukázal.“

Pán z Černé skály se pousměje. „To zní velmi zábavně. Jak onen pán vypadá? Třeba vám mohu pomoci s pátráním?“

„Má, hmm,“ zamyslím se, „vysoké jezdecké boty, šedozelený plášť s černým přepásáním, černé vlasy a nadmíru protivný výraz.“

„Podle barev pláště bych skoro řekl, že popisujete někoho z Šerošedých hor, slečno.“

„Myslíte, pane, že v Horách snad knihy nečtou?“

„To samozřejmě ne. Jen mne překvapuje, že někdo z takové dálky má od vás vypůjčenou knihu. Znáte se snad dlouho?“

„Ó ano, velice dlouho, již od mých dětských let.“ Plácám, co mě napadne, zatímco hudba zrychluje a hrozí nebezpečí, že teď už nebudu šlapat na nohy jen pánovi ze Skály, ale i všem okolo. „Jako děti jsme si spolu hrávali tady u nás v zahradách, byl do mě strašlivě zamilovaný, ale já o něj zájem neměla. Musel se nakonec smířit s tím, že z toho nic nebude. Takže je teď rozhodnutý vrátit mi všechny dárky, co jsem mu za ta léta dala,“ zakroutím nešťastně hlavou. „Chudáček. Musí ho moc bolet srdce. Proto se s ním opravdu potřebuji setkat, aby mohl konečně najít pokoj a klid a přestat na mě myslet.“

„Asi dokážu pochopit, jak se cítí,“ hlesne pán z Černé skály a procítěně mi stiskne ruku, „ale zdá se mi, že jste unavená. Mohu vám přinést něco k pití?“

S úlevou přikývnu. Mladík odběhne a já propluju mezi tanečnický směrem k terase. Konečně svoboda! Pootevřenými okny proudí dovnitř vlahý noční vzduch. Opřu se o stěnu a mávám kolem sebe vějířem.

Nevím, co na těch plesech Elvíra vidí. Zatím je to celé hlavně pořádně vyčerpávající.

Znovu se mi oči zavírají únavou. Nejsem zvyklá tak ponocovat. Plesknou se dlaní do tváří, aby mě to trochu probralo. Pak se vedle mě zjeví pán z Černé skály s pohárkem červené tekutiny. Nedůvěřivě si pití prohlížím.

„Jahodová šťáva,“ řekne rychle, jako by se omlouval, „říká se, že mladé dámy mají ovocné šťávy raději než víno...“

Opatrně se napiju a on pokračuje ve vyzvídání.

„Líbí se vám tady na plesu? Mám za to, že je to poprvé po dlouhé době, co panstvo z Hvozdu uspořádalo nějakou významnější společenskou událost. Vy... vy jste z daleka?“

Přemýšlím, odkud bych tak asi měla být, když mezi lidmi postávajícími venku na terase poznám Smrtonoše z Dračího kopce.

„Tamhle je!“ vyhrknu a ukážu ven z okna na pána v tmavém kabátě, který ještě s jedním mužem postává poblíž schodiště do zahrady a o něčem s vážnou tváří debatují. Pán z Černé skály se zvědavě otočí.

„Asi... asi budete muset jít, předpokládám,“ vysouká ze sebe neobratně. Rychle přikývnu a vyklopím do sebe zbytek jahodové šťávy.

„Moc děkuju,“ podám mu skleničku. S úklonou ji přijme a chce odejít, když vtom mi dojde, že já na terasu za svým dávným přítelem z dětství přece nemůžu. V noci nesmím vytáhnout paty z domu a dneska už jsem šťastí jednou pokousala.

Chytnu pána z Černé skály za rukáv. „Mohla bych vás požádat o laskavost? Ještě než se rozejdeme?“

Mladík přikývne.

„Já...“ skousnu si ret a horečnatě přemýšlím. „Hm, nemůžu tam jen tak vrazit, pochopte, vypadá to, že jsou zabraní do hovoru. A nechci ho uvádět do rozpaků před dalšími lidmi. Kdyby mě tak znenadání uviděl, možná by se i rozbřečel, co já vím.“ Mladík s pochopením přikyvuje. „Takže... mohl byste za ním zajít a požádat ho, aby přišel sem?“ ukážu prstem na jeden z opuštěných stolků docela v rohu u stěny, „že tu na něj čeká dávný přítel, který s ním nutně potřebuje mluvit? Rozhodně ale neprozrazujte nic víc!“

„Ale jistě, samozřejmě. Jste velmi ohleduplná,“ přikývne pán z Černé skály.

„Moc děkuji,“ oblažím ho pokusem o sladký úsměv, a zatímco pozuju, jak mizí venku, zuřivě promýšlím další postup.

Mohla bych do Smrtonoše docela náhodou vrazit hned u dveří na terasu, než dojde ke stolu, kde na něj samozřejmě nikdo čekat nebude. Až se mu budu omlouvat, vzpomenu si, že jsme se dnes vlastně už viděli a mezi řečí zmíním, že jsem tu se svou děsně urozenou šlechtickou rodinou také na plese, zamávám mu zelenou pečeti před nosem, popřeju hodně štěstí a uteču.

To by pro zametení stop mělo stačit.

Odhodlaně kývnu a vydám se k východu na terasu. Neodvážuju se stát moc blízko, ale i tak se mi o rozpálenou kůži otře chladný noční vzduch.

Venku mezitím pán z Černé skály dojde k Smrtonošovi. Chvilí spolu o něčem mluví, Smrtonoš se kývnutím rozloučí se svým společníkem a namíří si to dovnitř.

Zatajím dech. Každým okamžikem musí projít přímo okolo mě. Trošku se přikřím, připravená pořádně do něj ve správný moment vrazit.

Kdesi za mnou se vyrojí zvuky hlučného veselí. Otočím se. Proti mně spěchá skupina rozjařených dívek, vedená nějakým pánem, který v podpaží třímá papírovou krabici. Vykulím oči. Uhnout ale nestihnu.

Jako lavina mě s sebou odnesou ven, zatímco Smrtonoš propluje dovnitř a zmizí v sále. Dokonale se mineme a já najednou stojím venku, na chladném vzduchu, pod temnou noční oblohou, uprostřed hloučku vyšňořených dívek s obrovským množstvím ozdobných jehlic ve vlasech. Všechny tleskají, poskakují na místě a volají: „Ach, ohňostroj! To bude nádhera!“

Jedna z nich mě čapne za ruku a přitáhne si mě blíž.

„Není tohle jeden z nejkrásnějších večerů vůbec? Tančila jsem s princem! Dokonce dvakrát!“

Vytrhnu se jí ze sevření a chci se dát na ústup, ale klub přátel ohňostrojů je příliš hlučný a příliš energický na to, aby někoho propustil. Klopýtám společně s nimi dál do zahrady, čísi paže mě nekompromisně drží za pas a další z dívek se na mě zářivě usmívá.

„No řekni, drahá přítelkyně, není to nádhera?“ Pak lehce svraští obočí. „Ty ale nejsi Aylyen z Nížin,“ vyčte mi a okamžitě mě pustí.

„To nejsem,“ odseknu, promnu si bok, konečně prorazím hradbu jejich sukní a spěchám tmou zpátky do domu. Za mnou se ozve prskání a pak ohlušující rachot ohňostroje. Nebe pokropí sprška duhově zbarvených jisker v květinové formaci. Zastavím se.

„Teda!“ hlesnu a zvuk mého hlasu se mísí s dalšími obdivnými výkřiky. Někdo začne dokonce i tleskat.

A pak se ozve jekot.

Na okamžik si myslím, že je někdo jen příliš nadšený ze světylék na obloze. Ale k jednomu poděšenému hlasu se přidává další a další, a za chvíli se odevšad ozývá strašný křik.

Slyším dusot nohou, jak lidé prchají ze zahrad. Zvedne se ledový vítr a světla pochodní zhasnou. Srdce se mi zastaví.

Vždyť jsem venku! *Pořád ještě jsem venku! A je noc!*

Spašeně se otočím na patě, ale podobně jako dnes večer na stromě se nemůžu pohnout. Strach mi ochromí celé tělo.

Pravidlo číslo jedna – utéct! pomyslí si zoufale. Tak uteč!

Někdo do mě vrazí a povalí mě na zem. Vyškrábu se na kolena, ale pozdě. Už je tady. Vím to. Cítím ho ve vzduchu, který se chvěje mrazivým oparem.

Tentokrát to není obyčejná podzimní mlha.

Ze stínů stromů na okraji zahrady se vynoří nestvůrně obrovský, ledově průsvitný medvěd. Postaví se na zadní.

Zařve. A všechno rázem utichne.

Jiskřičky v zahradě

Přízrak z Pustiny.

Svěším ruce podél těla. Konečky prstů se dotýkám vlhké trávy, která se mi pod rukama mění ve špičaté ledové krystaly. Nedokážu odtrhnout oči od netvora, který se skoro až zvědavě prochází po parku.

Vřískot hlasů utichl. Většina lidí už se asi schovala v domě, jen já tu zůstávám jako poslední opuštěný kousek povadlého zelí v salátové míse.

Náhle se kolem mě prožene asi deset nebo patnáct mužů v černých pláštích. Rozestaví se ve formaci okolo medvěda a tasí meče. *Jako by jim hloupý kus oceli mohl nějak pomoci*, prolítne mi hlavou. Už teď jsou mrtví. Mrtví, stejně jako –

Netvor si jich nevšímá. Obrovským čenichem šmátrá ve vzduchu. Něco hledá.

Někoho.

Stisknu rty a pokusím se vstát. Pořád ještě přece *potřebuju* utéct.

Jak se pohnu, medvěd si mě konečně všimne. Zaostří na mě skelný, ledový pohled a z tlamy se mu vyvalí mlha.

Klesnu zpátky na kolena.

Kdybych řekla, že přízračná mlha je, jako když dostanete pěstí do břicha, byla by to skoro pravda. Akorát ta pěst, co vás srazila k zemi, má místo kloubů mrazivé nože.

„Musíme utéct, slečno!“ pronikne do mého ochromeného mozku čísi prosba. Ať je to kdokoliv, má pravdu. Ale nedokážu se pohnout

z místa. Vidím ji. Přímo před sebou. Její bledou, mrtvou tvář, vlasy sple-
pené studeným potem, kůži protkanou ledovou pavučinou.

Vlhké, hubené prsty mi obemknou hrdlo.

Je mrtvá. A je to moje vina...

Medvěd si razí cestu hradbou mužů v černých pláštích, obrovitou
tlapou je odhazuje na všechny strany. Někdo mě podpírá, cloumá se
mnou a křičí.

Mlha z Pustiny je silnější. A hlasitější.

Chytnu se za hlavu. Nárek a zlostný křik se mi zavrtávají do mozku,
hlouběji a hlouběji... Je to snad ještě horší než před lety. Určitě každou
chvilu umřu.

Měla bych umřít.

Netvor, vztyčený na zadních, stojí nade mnou. Zemdleným pohle-
dem pozoruju ledovou, průsvitnou záři, která z něj vychází.

„Arhassanei del-katta ro katta isso!“

Smrt musí přijít, na všechny. Brzo.

Ledový přízrak mi zavřeští přímo do ucha.

V další chvíli se příšera rozprskne na tisíce chuchvalců perleťových
jisker. Ve spirálách se vsakují do trávy.

Hlasy zmlknou, mlha zmizí.

Zmizí...?

Klepu se zimou. Někdo mě zvedne ze země a s funěním mě nese přes
trávník, asi zpátky do domu. *Co se vlastně stalo? Je snad přízrak pryč?*

Namáhavě pootočím hlavou.

Tam, kde jsem ještě před okamžikem ležela zhroucená já, klečí Smr-
tonoš. Opírá se o zlatý meč, zabořený na stopu do země. Potrhaný tma-
vý plášť mu vlaje okolo ramen, zbytky perleťových jisker mu ozařují
obličej. Zvedne ke mně oči.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Poslední víla***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.